

Затова отъ зори до срѣдъ нощъ той прекарваше надъ книгитѣ и съ жаръ изучаваше всичко. Само привечеръ изли-заше на терасата да помечтае за своята родина, кждето царуваше голѣмиятъ му братъ Владимиръ, а престарелиятъ му баща князь Борисъ-Михаилъ живѣше, като монахъ, съ християнска благочестивостъ.

Въ такива мечти го намѣри и сега престолонаследникътъ на Византия — князь Романъ.

— За какво мечтаешъ, княже? — запита усмихнатъ той и сложи ржка на рамото му. — Да не си затжгувалъ за България?

— Кой не тжгува за отечеството си, когато е далечъ отъ него? — изви вежди князътъ.

Романъ се закиска:

— Какво има въ твоята страна, та да се тжжи за нея? Има ли тамъ такива храмове и палати, каквито има тука? Има ли тамъ учени люде, като мждрецитѣ на Византия? Вашата страна е още варварска, а вашиятъ народъ е простъ, неграмотенъ и дивъ...

Гнѣвъ пламна въ очитѣ на княза:

— Моята страна е още неуредена, защото е млада. Моятъ народъ е простъ и неукъ, но съ азбуката на братията Кирилъ и Методий скоро ще до-

стигне гърцитѣ. Моятъ народъ е най-храбриятъ, а моята страна е най-хубавата. И братъ ми — князь Владимиръ — на всички ще покаже могществото на България...

— Ще видимъ! — лукаво изви устни Романъ. — Сега остави тѣзи разговори. Защо не дойдешъ при насъ да се позабавлявашъ? Всички младежи отъ царския домъ сж се събрали долу въ градината и се забавляватъ. Само ти си се затворилъ... А нали си нашъ гостъ? Трѣбва да останешъ доволенъ отъ гостуването...

— Азъ съмъ доволенъ отъ наукитѣ, които получавамъ тука, — отговори князътъ и бързо се опжти за стаята си.

Тамъ бѣха запалили вече голѣмитѣ кристални кандила. Князътъ седна предъ масата и наведе глава надъ голѣма книга.

Една тъмна сѣнка се промъкна презъ полуотворената врата:

— Добъръ вечеръ, свѣтлий княже!

Князътъ се изправи. Предъ него стоеше единъ монахъ. Но монахътъ говорѣше български.

— Какво те води, отче?

— Идвамъ по заповѣдъ на князь Борисъ-Михаила. Вземи това расо, облѣчи го и трѣг-